

József Attiláról szubjektíven

József Attiláról már mindent elmondtak, amit csak lehetett az egykori pályatársak, az irodalmárok, az irodalomtörténészek, személyiségét kielemezték a pszichológusok és pszichiáterek. Én nem tartozom egyik csoportba sem, csak egy egyszerű irodalomszerető ember vagyok. Nem tudok szakszerű verselemzéseket írni, nem tudok olyan példákat hozni életművéből, melyek rámutatnak idegbetegségének egy-egy fázisára. Én csak annyit tudok, hogy egy irodalmi mű tetszik-e vagy nem, megérintett-e vagy hidegen hagyott.

József Attila költészete megérintett. Számomra szinte minden egyes verse, minden egyes sora telitalálat. Olyan témákat vet fel, melyek örökéletűek (Falu; Elégia), olyan érzelmeket önt csodálatos szavakba, melyeket már mindannyian átéltünk (Mikor az uccán átment a kedves; Ringató; Reménytelenül) olyan problémákat boncolgat, melyek napjainkban is aktuálisak (A város peremén; Mondd, mit érlel), és olyan megoldásokat, tanácsokat ad, melyekre sajnos nem figyelünk oda, nem fogadunk meg (A Dunánál). Vagy csak nem olvasunk eleget József Attilát...

Csupán ennyit szerettem volna mondani, szubjektíven.

Bécsi Tibor
beczi.t@freemail.hu